

[Anker Lau.]

forslag, som socialdemokratiet havde ønsket at fremsætte, idet det søgte dækning bag foranstaltninger, som den forrige regering gennemførte under Koreakrisen, blev afvist, og jeg vil gerne i denne forbindelse sige, at man skal være blind for ikke at kunne se forskel på 1951 og 1956; men jeg går ud fra, at det ærede medlem hr. Weikop vil beskæftige sig med dette.

Det, der foreligger for os i dag, er et helt nyt lovforslag om indseende med priser, som dog er udtryk for, at panikken ikke helt har fortaget sig; det er en underlig blanding af ondt og godt, en sammenrodning af fire paragraffer, der hver for sig hører hjemme i helt andre love: § 1 i lovforslaget er forslag til en ny generel, permanent prislov, § 2 hører hjemme i vareforsyningsloven som en af de ting, der måske kan få betydning i de videre forhandlinger vedrørende en fortsat liberalisering, § 3 har vi i forvejen til handelsministeriets disposition i § 16 i lov om uretmæssig konkurrence, og § 4, ja, det er blot nogle administrative bestemmelser, hentet fra monopolloven. Mit parti ser med sympati på det, der er meningen med paragrafferne 2 og 3, og vi har sammen med det konservative folkeparti i betænkningen vist, hvorledes de hertil knyttede problemer bør løses på saglig måde.

Vi har således ønsket en tilføjelse til vareforsyningslovens § 1, der indeholder dette pålæg til ministeren om at foretage pris-sammenligninger i ind- og udland på import-begrænsede områder for derved at finde frem til en videregående liberalisering for at billiggøre varerne. Det er en sådan konkurrence, der betyder noget for inflationen, hvorimod kontrol med priser, der fremgår af konkurrence, intet som helst har med inflation at gøre. Noget sådant som her antyd det kan der være mening i, omend det efter min opfattelse ikke er nødvendigt. Der er i virkeligheden ingen i denne sal, der for alvor er i tvivl om, at liberalisering og den deraf følgende konkurrence vil betyde lavere priser. Det eneste rigtige — og det, der i virkeligheden i denne forbindelse betyder noget — er, at man simpelthen gør alvor af at liberalisere område efter område og lader forbrugerne se, at dette giver lavere priser. Det er jo sket tidligere,

der er ingen, der behøver at være i tvivl om det. Men vi står naturligvis her midt i det dobbeltspil mellem højere løn og omkostninger på den ene side og kravet om lavere priser på den anden side, som socialdemokratiet spiller, men som vel efterhånden må blive afsløret. Man kan jo ikke lægge beskyttelsestold på den ene dag, store afgifter den næste og nægte liberalisering og konkurrence den tredje — og så samtidig opretholde forestillingen om, at man virkelig bekæmper prisforhøjelser.

Jeg har på eget felt sat en undersøgelse i gang, som endnu ikke er helt færdig, men jeg er dog allerede i dag i stand til at stille en række eksempler til rådighed for vareforsyningsudvalget, hvorefter liberalisering vil give netop den prisbillighed, der trænges til.

Med hensyn til § 3 henviser vi til den før nævnte konkurrencelov, hvor en tilsvarende bestemmelse findes, men ikke bruges. Når den ikke bruges, må det formentlig være, fordi man ikke har ment det nødvendigt, og når dette er tilfældet, kan det vel ikke være helt forkert at afvente kvalitetsmærkningskommissionens betænkning, især da vi har fået oplyst i udvalget, at den kan ventes i meget nær fremtid. Da vi sidste år i monopoludvalget drøftede disse ting, var der forøvrigt også der enighed om, at denne sag hastede ikke mere, end at kommissionens betænkning nok kunne afventes.

Hieroverfor har andre hævdet, at det ikke var nok, at ministeriet havde den omtalte bemyndigelse i konkurrenceloven; man ønskede, at monopoltilsynet skulle have en tilsvarende bemyndigelse. Heri er jeg ikke enig. Monopoltilsynets opgaver er efter min mening udelukkende knyttet til monopoler og konkurrencebegrænsende områder, og sådan bør det fortsat være; der bør opretholdes en skarp afgrænsning af monopoltilsynets kompetence. En bemyndigelse af denne generelle art hører afgjort hjemme i handelsministeriet, hvis den skønnes formålstjenlig, men lad os nu se, hvad kommissionen siger, når vi får betænkningen.

Så er der § 1 tilbage. Den har vi simpelthen afvist. Den er efter vor mening blottet for enhver saglighed og er blot en politisk levning fra panikdagene, men ganske vist en levning, der kan få vidtrækkende kon-